Ч. 245 (1039) Львів, пятниця 25 жовтня 1918. Рік IV.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 16 сот. На провінції 20 сот.

Виходить що дня рано кромі понеділка.

політична, економічно-суспільна часопись. (Редакція Руська ч. 3)

Журять ся нами.

Поляки зажурились нами, нашою долею, нашою політикою... Краківська преса принесла покищо ухвали Української Національної Ради, не занявши ще супроти них жадного становища. Зате львівська преса починає розписуватись про meritum ухвал і журить ся нами та дає нам приятельські ради, як би то ми могли повести нашу політику. Очевидно, ми віримо, що сї ради не з лукавства, а з любови до нас, з благородних почувань, якими польська львівська преса горить до Українців.

З львівських дневників зазначили своє становище покищо „Gazeta Poranna" ?і „Wiek Nowy". Оба сї органи — як звісно — з того напрямку, що шукає розвязки польського питаня в злуці з Австрією; оба вони (годовані австрійськими субвенціями). подразнені тим, що галицькі Українці не показали просто плечий Відневи, та не порвали з ним остаточно всїх ниток. „Gazeta Poranna" ломить руки, що галицькі Українці зрезиґнували з утвореня одноцїлого, зединненого сильного національного українського орґанїзму. Подібно бідкає над тим і „Wiek Nowy".

Як щире те бідканє, на се найкрасшим доказом буде отся цитата з „Gazet-и Poranп-ої":

„Як вияснити ту політику (не прилученє Галичини до України – Ред. „Укр. Сл."), котру галицьким Українцям подобалось назвати мабуть „реальною? Хиба невірою в тривкість істнованя держави Скоропадського. Хиба переконанєм, що та держава, в котрій 90 прц. населеня не знає і не хоче знати української мови (українське селянство говорить мабуть по польськи — Ред. „Укр. Сл."), по уступленю Прусаків получить ся безпеременно з Росією як автономна провінція. Нехай тільки военні кораблї коаліції причалять до Одеси, а кільманівсько-чернінська фікція протиросійської України присне, як миляна банька — і надармо п. Василько в хвилях свобідних від махерства буде розробляти нове мило. Замилить може знов наївні очи Віденців, але не видує вже баньки з того военного милиня".

Думаємо, що ся цитата кидає ясно світло на характер отсеї польської журби про нашу будучність і на цїль отсих приятельських рад, які нам панове Поляки дають. Поляки спекулюють на те, що Україна може не вдержить ся як міжнародна самостійна одиниця, а в тій їх спекуляції піддержує їх та обставина, що Вільзон, Льойд Джордж і Клемансо, згадуючи про Польщу, Фінляндію та Вірменію, нї разу не згадали про Україну.

Ще й другу журбу викликали в польській пресї ухвали Української національної Ради, а іменно, як проклямована українська держава буде комунїкуватись з Австрією? Чи може аеропляном? — питаєсь „Gazeta Poranna". Журба — думаємо — і передвчасна і злишна. Як ми уладимо свої відносини до сусідів, се покаже час. І час та обставини покажуть, чи треба буде комунїкуватись з Віднем, чи Київом. Одно тільки нехай знають Поляки, що нїколи не будемо комунїкуватись з Варшавою. І тому просто ідіотичним є донесенє „Wiek-у Nowo-го", будьто на Українській Конституанті проявлялась між иншим польонофільська чи угодова супроти Поляків течія. Поки Поляки претендують на українську землю нема з ними угоди. Предметом угоди між ними а нами може бути тільки одна квестія: як далеко персонально-національна автономія має прислугувати Полякам в межах українського державного орґанізму.

„Wiek Nowy" пише, що Буковинцї мали бути речниками угоди з Поляками. Мусимо спростувати, що отсї мнимі Буковинцї обмежують ся на одного одинокого буковинського соціялдемократа п. Безпалка. Та чейже голосу п. Безпалка не можна вважати хоч би в части за вислів української опінії. Достаточним свідоцтвом політичного розуму концептів п. Безпалка може бути те, що рівнорядно з пустими фразами про потребу згоди з Поляками він рад би розбити Українську Національну Раду. Так само годі серіозно трактувати вічевих фраз кинених п. Вітиком на пл. св. Юра про те, що український нарід понад голови польської буржуазії подасть руку польським большевикам у Варшаві і з ними зробить згоду. Те саме думали українські фантасти в Київі про російських революціонерів а відтак большевиків, поки гірко не завели ся. Керенський, а опісля російські большевики показались такими самими, коли не гіршими, як царський уряд. Те саме буде і з польськими большевиками. Вже нинї найбільшими ворогами супроти нас є: Дашинський, Морачевський, Гавснер, Діямант і towarzysze. Коли п. Вітик на них числить, то дуже гірко заведе ся. Наша суспільність не подїляє певно рожевих ілюзій п. Вітика та на тих ілюзіях опертої політики.

„Gazeta Poranna" ще одним журить ся, а саме, що галицько-українська держава була би за слаба, щоб удержати ся самостійно і радить їй тому шукати опори в зединеню з Польщею. За марне болить голова п. редакторів „Gazet-и Porann-oї" а рада їх як кожух не для нас шитий. Що правда, істнували і істнують ще в Европі держави і менші та економічно слабші, ніж би була нею українська галицька держава, як Швайцарія. Данїя, Чорногора, а до недавна Болгарія і Сербія. І така самостійна держава може мати для нації велику вартість, а се вартість справдїшного піємонту, коли-б инші части української території підпали під чуже панованє (пр., як би, що маємо надію не станесь, Україна увійшла знов в склад недїлимої Росії). Але звідки „Gazeta Poranna" знає, що ми так хочемо самі як палець стояти на карті Европи? Що до сего заявитись дорога нам відкрита. Але певно не будемо заявлятись тоді, коли Полякам хочеть ся і коли їм се вигідно, але коли ми із становища наших інтересів будемо уважати за вказане. Нехай приймуть панове Поляки одно до відома, а се, що якнебудь заявимось і якнебудь була би констеляція, то все ми заявимось проти єдности з Варшавою. В тім ми всї Українці солідарні, навіть ті виїмкові, що торочать дїтвацькі фрази про потребу згоди з Поляками.

А в тім неґативнім відношеню до польського імперіялізму і в тім розумiню польської небезпеки для нас, ідемо ми Українці так далеко, що проти Варшави заявимось навіть тоді, коли-б доля обернулась проти нас та впхнула нас в обійми нововідбудованої Росії. Лїпше тоді разом з придніпрянськими братами в межах великої імперії добиватись волї, ніж бути безпросвітними та безвиглядними гельотами, прикованими до колісниці варшавського імперіялізму.

Та покищо отся ділемма перед нами не стоїть і ми маємо спроможність творити в межах дотеперішної Австро-Угорщини свою державність. Першою журбою Українців є сю державність дійсно утворити, а вже дальший розвій обставин покаже, куди поверне її історична доля. Якже ми маємо провадити політику і якої тактики держатись, се нехай панове Поляки полишать нам, бо годї отрястись від враження, що польські бідканя на український політичний реалїзм заносять лукавством та мають своє жерело в тім, що українська політика не кидаєсь стрімголов в струї максималїстичної фразеольоґії.

Свідома нація мусить мати зорґанізовану силу, щоби перепинити такі замахи. А чим більша єдність — солідарність і карність в суспільности, тим більша її відпорна сила.

Українська Національна Рада є нашою найвисшою властю. Її авторітет, як української державної власти, мусить бути безуслівно признаний всіма, навіть тими, хто не годив би ся на поодинокі політичні акти сеї національної власти. Булоби національною зрадою звертати сегодня енерґію проти своеї власти, коли між тим вся енерґія народу мусить бути звернена проти наступаючого ворога.

Нехай-же цілий нарід стане муром за Українською Національною Радою, як репрезентанткою української державности в нашім краю. Нехай в кождім повіті утворить ся сейчас міжпартійний комітет національної оборони і також самі комітети не ждучи знівідки заклику, нехай потворять ся по всіх селах і місточках. В той спосіб повстане відразу без писанини і обіжників наша державно-орґанізаційна сітка. Нехай приказам сих комітетів підчинить ся все здорове мужеське і жіноче населенє, та нехай з него уформують ся кадри національної оборони.

До діла, солідарно і карно! Бо в тім лише ратунок нашої справи!

Події на Угорщині.

Будапешт, 23 жовтня. На засіданю угорського сойму ґр. Михайло Кароді мотивував своє внесенє про сотворенє независимої Угорщини. Він домагав ся уступленя кабінету, який від 10 днів нічого не робить, заключеня безпроволочного мира, зірваня союзу з Німечиною і виданя заказу вивозити з Угорщини середники поживи. Йому відповідав міністер Векерле, який зазначив, що не можна забувати о союзничих зобовязанях саме під сю пору, як німецькі війська боронять Угорщини. Угорщина бажає мира і перемиря і дала сему доказ, приймаючи пропозиції Вільзона. Угорщина признає домаганя Чехів, однак не признає Словачини. За се Угорщина нічого не має проти сего, щоби Юго-Славяни утворили свою державу в межах Угорщини.

Ґр. Кароді заявив, що як кабінет Векерлього не уступить, то народ сам розпічне ділати. Векерле відповів, що він не уступить під терором зі свого становиска, доки його не змінить хтось, що ліпше від него буде боронити угорських справ. Внесенє Каролього відкинено, як також відкинено внесенє п. Рата, який взивав правительство, щоби воно до 14 днів предложило законопроект про відділенє Угорщини від Австрії, при чім Угорщина одержала би свого короля.

Опісля приступлено до нарад над буджетом. Ґр. Апоні заявив, що найважнійшою річю є охорона границь Угорщини і справа мира. Підчас промови п. Баля кликнув посол Маско: „В Дебречині на принятє короля грала музика „Боже буде покровитель“. Сї слова викликали велику бучу в соймі і засіданє перервано. Після отвореня засіданя президент угорського сойму заявив, що як би се була правда, він мусів би напятнувати такий нетакт. Підчас дальшої промови п. Баля війшов на салю засідань п. Кароді і відчитав депешу з Рієки, після якої вчера о год. 9. рано 79 хорвацький полк вдер ся до касарень угорських ґонведів, розоружив їх, обсадив місто, а саме фабрику тютюну, судові будинки, почту, зелізницю і кілька инших публичних будинків.

З вязниць випущено увязнених. Мійська поліція супротивляла ся, але мусіла уступити. На двірци зірвано зелізничі тори. Ґубернатор Екельфалюст зажадав помочи. Після прочитаня сеї депеші перервано засіданє і посли удались до кульоарів.

П. Кароді виголосив там промову, в котрій домагав ся утвореня нового кабінету, до котрого вступили би також соціялісти. Ґр. Апоні і Андраші заявились також за зміною кабінету, остерігали однак, щоби задержано супокій. Посли вернули назад на салю і знов відкрито засіданє. Президент міністрів Векерле заповів, що подасть ся до димісії і запропонує монархови утворити кабінет зі всіх партій і постарає ся, щоби угорські війська повернули назад на Угорщину. Слідуюче засіданє відкликано аж до утвореня нового кабінету.

З польських справ.

В Варшаві утворено новий кабінет. Премієром став Свежиньский. До кабінету увійшли: Хшановський, Ґломбінський, Вежбіцький, Ґрабський, Поніковський, Ґіґерс, Берґер, Пашковський, Мінкевич і Волошиньский. Побідили отже національні демократи, значить сторонники антанти. Вибір премієром Свежиньского і міністром заграничних справ Ґломбінського, вказує як немож найкрасше, куди піде політика Польщі. Нема що казати, гарних союзників виплекали собі осередні держави!

Польська пресова аґенція доносить, що на конференції представників сторонництв, обговорювано справу скликаня Національного Збору, зложеного з 100 членів, а саме 50 з королівства, 25 з Галичини, 15 з Познанщини, а решта з окраїнних областий.

З Варшави доносять, що на коференції, яка відбулась там в днях 17, 18 і 19 жовтня, прийшло до зединеня усіх польських людових партій з Королівства і Галичини.

В оборону державної мови.

„Нова Рада“ з дня 19. жовтня містить в обороні державної української мови ось яку заяву:

Меморандум українського наукового товариства у Київі за права українського слова.

Новий похід проти української мови, піднятий елементами чуженаціональними та московсько-державними, викликав справедливе обуренє й протести в усіх українських кругах, партіях і гуртках.

Українське наукове товариство, сей осередок української наукової мисли, не може мовчати, не може не відгукнути ся на ту справу, що так непокоїть наше громадянство і загрожує лихом нашому народови.

Мовою виявляеть ся і душа народа і його обличе. Політичні права народа в великій мірі означують ся політичними правами його мови. Справжні державні права має народ тільки тоді, доки його мова є державна. І навіть культурно розвивати ся може український нарід без перепон тільки доти, коли забезпечені будуть політичні права для української мови, бо суспільне будівництво нерозривно звязане з будівництвом державним.

Тепер ті люди, що густою хмарою насунули сюди з Московщини, та всякі инші люди московської орієнтації, зважили ся рушити походом проти української мови. Отож вони самі ставлять перед нами на вибір одно з двох: або українська мова, українська культура, українська державність, або московська мова, московська культура, московська державність.

Третього виходу не має. Правда, вони намагають ся, щоб на Вкраїні було аж дві державні мови: і наша українська, і їхня московська, начеб рівноправні. Та всім відомо, що відповідальні посади в українській державі позаймали як раз вони, чужі люди, всім відомо, що вони позабирали в свої руки державний апарат. Колиб узаконити московську мову поруч української, се визначалоб узаконити право на нерівну боротьбу пануючого московства проти пригнобленого вкраїнства в українській таки державі. (Конець буде).

Плян будови Польщі у східній Галичині.

Поляки добре знають, що без згоди українського народу вони ніколи не прилучать східної Галичини до Польщі, тому зачинають мишкувати між українським народом, шукати там повільного оруд́я для своїх плянів і старають ся приєднати собі деякі верстви селянства. Ніхто инший, як ренеґат Теофіль Мерунович подає плян, як сего доконати. В краківськім „Głos-ї Narod-у“ з 18. с. м. радить він, щоби воскресити „старорусьsку“ партію, яка в своїм часї обнимала теоретичних панславістів, але зрештою супокійних і льояльних „обивателів“ краю, які тепер перестрашені і знеохочені цілковито усунулись від політичного житя, а їх орґанізації і інституції опанували Українці. П. Мерунович думає, що як би то так воскресити тих політичних трупів, то вони може заявили би ся за Польщею і в сей спосіб мала би Польща претекст, будьто частина українського народу Галичини бажає собі прилученя до Польщі. Комбінація Меруновича не складна і смішна. Поляки можуть бути людьми хитрими, розумними, сильними, але чудотворцями вони не є. Вони ніяким чином не потрафлять воскресити москвофільського трупа і не будуть мати сеї потіхи, що хоч мала горстка українського народу заявить ся за Польщею.

Ще капітальнійший плян ніж з москвофілами видумав п. Мерунович з аґрарним питанєм. Ось що він пише про се: Від села до села іде тиха, держана в тайні, але інтензивна і сильно в душу селянства втискаюча ся аґітація за поділом двірських ланів між „хлопів“. Доходить до сего, що як кажуть, поодинокі громади мають кожда на свою руку розправити ся зі своїм двором. Вже тепер визначають собі поля і сіножати, а хлопський розум приходить до заключеня, що як дідичам забере ся хоч би силою широкі лани, то раз на завсїгди утне ся голову змії польських забаганок привернeня панщини.

Цілі століття Польща докладала усіх зусиль, щоби українському селянству не дістала ся в руки його прадідна земля. Тепер ті самі Поляки використовуючи тугу і голод українського селянина за землею, висилають на наші села своїх, перед ніким невідвічальних аґітаторів, які обіцюють селянам землю на случай згоди їх на прилученє до Польщі. Така аґітація зі сторони Польщі іде, а п. Мерунович хоче надати їй орґанізаційні форми. В тій цїли радить Мерунович потворити повітові комітети під проводом Союза рад повітових, на чолї котрого стоїть князь Володислав Сапіга. Ті „обивательські“ комітети повинні в першім ряді взяти в свої руки найдразливійшу і найактуальнійшу в теперішній хвилї земельну справу, або говорячи виразнійше, реґуляцію земельної власности в дорозї добровільної парцеляції. **Все проче піде гладко**, як земельну справу введе ся на дорогу явного і щирого порозуміня великої і малої земської власности.

В сей спосіб хоче видвигнути п. Мерунович повітові ради, се є найбільше реакційні орґанізації в світї, оперті на найнесправедливійшій виборчій ординації, які не мають найменшого значіня ні впливу до репрезентаційного тіла і сему воскресшому політичному трупови поручити аґітацію за Польщею.

Ми однак певні є, що ся корупція і демаґоґія Меруновича не принесе Польщі ні чести ні зиску. Селянство наше добре знає, що польські приобіцянки йому землї, се грушки на вербі. Польські дідичі не дадуть українським селянам ні пяди землї. Про се недавно писав ґр. Дзедушицький в „Kurjer-i lwowsk-ім. Але для сего, щоби все „**пішло гладко**“ т. є. щоби пішло гладко прилученє Галичини до Польщі, Поляки готові приобіцяти українським селянам не лише всю дідичівську землю у східній Галичині, але навіть рай на землї і царство небесне. Обіцянки їх нічого не коштують. Примір на се, що польські дідичі за ніяку ціну не хо-

чуть здати землї українському селянству дали вони доказ на Українї. Там польські дідичі при помочи нїмецьких і австрійських військ не лише відбирають від селян землю, яку призн͏ав їм манїфест Української Центральної Ради, але забирають прямо все власне селянське добро, а селян засаджують по тюрмах, а то й смертию карають. Ми певні є, що українські селяни не дадуть ся заманити сими пустими польськими приобіцянками.

Земельне питане у східній Галичинї розвяжуть наші селяни самі у власнім своїм соймі, без польських приобіцянок і ласки. Для сего не потребують вони іти до Варшави. До Варшави може собі піти п. Мерунович і його дідичівські польські опікуни.

Перестрій чеського правительства.

Швайцарська преса подає слідуючий склад нового чеського кабінету: проф. Масарик, голова міністрів і міністер скарбу, Бенеш міністер справ заграничних і внутрішних, Стефанїк міністер війни. Крім сього обсаджено становиска акредитованих повновласників чеського правительства в Льондонї, Парижи, Римі, Вашінґтонї і в Росії.

Нова заява Чехів.

На засїданю старшин клюбів заявив пос. др. Странський в імени чеського союза, що Чехи не чують за собою прав самостійно переговорювати з Австрією, тому, що чесько-словацька держава має вже правительство, признане в Парижи і всї переговори належать туди.

На українськім фронтї.

Після відомостий з Київа, українські козаки протинаступом відобрали у большевиків недавно захоплене ними село Бучки новгород-сїверського повіта. Місто Стародуб остріляють ся далї большевиками. На відтинку фронта між Стародубом і Михайлівським хутором большевики проявляють замітне оживлене.

Під теперішну хвилю війська большевиків концентрують свої сили у Новгорода-Сїверського і Михайлівського хутора в чернигівській ґуб. Наспіли там червоні баталїони Лотишів і Поляків.

Справа нїмецької фльоти.

Розглядаючи умови, які-б Анґлія повинна подиктувати Нїмеччинї, „Daily Telegraph“ домагає ся видачі цїлої нїмецької фльоти, способної до плавби, яка і так для Нїмців є без значіня, бо вони не відзискають вже своїх кольоній.

Большевицьке правлїнє на Білоруси.

Представники граничної польської ради на Білоруси звернули ся до реґенційної Ради з просьбою о охорону житя і майна Поляків в повітах лепельськім і сїнськім. До дня 25. с. м. згідно з договором окупаційних властий з большевицьким правительством, повинен бути виселений цїлий комплекс повітів, положених на схід від ріки Дроці до Днїпра, а в речинцї до 1-го сїчня 1919 має бути відданою большевикам дальша полоса земель, що лежить між Дроцею а Березиною.

Большевицькі ватаги вирізують Поляків всїх верств, а їх добуток йде з огнем.

Адмінїстрація нашої часописї находить ся при улицї Сикстуській ч. 21.

Большевицька небезпека.

Кн. Ґоліцин, предсїдник „Протофіса“, по повороті з Харкова,ясує положене міста супроти безпосередної близкости до царства совдеції, як дуже поважне. В случаю відступленя оружних нїмецьких сил, можна дожидати негайного нападу большевиків. Торговельно-промислові круги Харкова ладять ся до самооборони.

Польські большевики в Оршї.

Варшавські часописи повідомляють, що в охрестности Оршї польські большевики сконцентрували два полки піхоти. Творить ся також дивізія артилерії. Метою їх появи є розвести большевизм в польськім суспільстві.

Нїмцї супроти Литви.

Берлїн, 22. жовтня. Онодї канцлєр державний приняв на авдієнції депутацію литовської тариби, яка представила йому домагання Литви дотично її перестрою. Кн. Макс баденський заявив, що Нїмці лишають литовському народови поладнане його конституції і взаємин до других народів, правительство не має наміру рішати самостійно про межі Литви і Польщі.

Французи в Добруджи.

Французькі війська з під Сальонїк перейшли в скорім маршу Болгарію, заняли Добруджу і добили ся до гирла Дунаю. Констанца обсаджена значними силами військ уоружених тяжкими батеріями кінноти.

Румунія проти Австрії.

З Букарешту доносять, що там росте чим раз сильнїйша течія, яка є висловом волї народу, стремлючи до сполуки всїх частий, а саме Семигороду, Трансильванії, Буковини й Добруджі. На границї Румунії транслокація військ в напрямі австрійської границї, з окрема рух кипить на лінії Днїстра, ведуть його французькі офіцири, а командантом їх має бути ґенерал Жофр.

На передодни нової війни.

Букарештенський мировий договір приніс з собою цїлий ряд кривд і упокорень, яких не забуває ся, і Румунія ждала тілько пригожого моменту, щоби здерти з себе сильку осередних держав, яка запирала її віддих. В останних часах з стихійною силою підняв ся рух проти союзників і Марґільомана. Утворено румунський леґіон, який боров ся в Італії проти Австрії. В кінцї опозиція скинула Марґільомана разом з кабінетом. У керми правительства стане приклонник антанти. Тим кроком Румунія перейшла без застережень на сторону ворогів Нїмеччини. Товпи народа протягають вулицями міст, жадаючи безпроволочного проголошення війни з Австрією і Нїмеччиною. Схвильоване народу дасть певно товчок до нових, поважних а грізних подій.

Французькі війська з ґен. Десперай на чолї, заняли Добруджу і сильно укріпили Констанцу. Начальну команду зреорґанізованих румунських військ обняли французькі офіцири. Румуни є міцно скуплені на границї Австрії, здовж Днїстра.

Після останних вістий, кождої хвилї треба сподївати ся ворожих кроків з боку Румунії, евентуально нової інвазії на териториію Австро-Угорщини.

НОВИНКИ.

— Тільки тиждень ще тріватиме вистава „Артистичної Горстки“ і „Пресової Кватири“ У. С. С. в Національним Музею при вул. Мохнацького ч. 42. Українська публика міста Львова, яка доси опізняла ся з відвідинами, нехай квапить ся прибути, тому, що продовжене вистави безусловно не буде мати місця. Духовий добуток сих двох симпатичних фірм заслугує широкої уваги та живого признаня.

— Фінляндська делеґація. До Київа прибула торговельна фінляндська делеґація для вияснення питаня обміни товарами між Швецією, Норвеґією і Фінляндією з одного боку і Україною з другого бозу. Провідником делеґації є Е. Кремер. За український хлїб і цукор делеґація предкладає сїльско-господарські машини шведського виробу і продукти паперового промислу. Після слів делеґації, правительства висше згаданих держав надіють ся широкого розвитку дїла обміни товарів між ними а Україною.

— Нові укр. гроші. На днях появили ся в Київі нові українські гроші в 100, 10 і 2 гривни (50, 5 і 1 рубль). Нові гроші напечатані на гарнім папері кількома красками. На декотрих кредитних білетах ще з часів Центральної Ради, є напись: „Українська Народна Република“.

— Преосв. Епископ Коциловський виїзджає на півтора тижня і не буде приймати на авдієнції.

— Поминальне Богослужене за упокій душі бл. п. дра Евгена Олесницького відбуде ся в суботу, дня 26. с. м. в Преображенській Церкві у Львові, при ул. Краківській, при участи хору під проводом о. проф. І. Туркевича, на котре Укр. Громадянство запрошують: Укр. Парл. Репрезентація, Краєве Товар. господ. „Сїльський Господар“, краєвий Союз госп. Спілок, краєвий Союз для збуту худоби, Товар. взаїмних обезпечень і взаїмного кредиту „Днїстер“.

— Львівські школи а еспанка. З причини еспанки Рада шкільна краєва зарядила знов замкнене шкіл аж до 10. падолиста включно.

— Просимо всїх українських купців, крамарів і промисловцїв подати нам конечно безусловно свою точну адресу під: Є. Мартинець, Львів, пл. Унії Берестейської ч. 5. для ужитку українських купців.

— Адмінїстрація нашої часописи містить ся при ул. Сикстуській ч. 21 в партері. Зі всякими адмінїстраційними справами просимо лиш туди звертатись, чи то устно, чи письменно. Натомість Редакція „Українського Слова“ містить ся при ул. Руській число 3., на II. поверсї.

ПОМЕРЛИ.

† Іван Левицький,

емеритований урядник почтовий, помер дня 20. жовтня в Тенетисках п. Любича-королівська. Похорон 21. X. 1917 р.

Покійний син священика, пароха в Глинянах на Заставю, ур. в 1850 р., зістав круглим сиротою будучи ще учеником ґімназ. Цїле своє житє був вірним сином України і хоч за се прийшлось Йому гірко спокутувати, бо кинений до Кракова мусів довгі лїта проживати на мазурах — не зневірював ся. Своєму дорогому народови лишив пятеро своїх дїтий свідомих робітників на ниві народнїй, а то: о. полевого курата Милоша; Теодозія професора ґімназії; Іляріона професора ґімназії і учительського семинара У.П.Т.; Олїмпію управительку школи і Кароля елева школи малярської.

Спи спокійно Вірний Сину України.

ОПОВІСТКИ.

Пятниця дня 25-го жовтня 1918.

Нині 25-го жовтня гр.-кат.: Прова Тараса. римо-кат.: Івана Кант.

Завтра 26-го жовтня гр.-кат.: Карпа мч. римо-кат.: Евариста п.

| Товариські сходини з забавою відбудуть ся в суботу 26. X. с. р. о год. 7. вечером в орґанізації українських зелїзничників у Львові, вул. Городецька 95. Вступ від особи 2 кор.

| Відчит Вп. проф. Яцкевича відбудесь в пятницю 25 с. м. в тов. „Праця“. Обовязком членів явитись точно в повнім числї. Гостям раді.

Надісл...

За сю рубрику редакція не відповідає.

Дентистичне заведене

Дра Ігнатовича

Львів, Сикстуська 17. I. поверх,

без болїстне пльомбоване і виймоване зубів, штучні зуби в каучуку і золоті. — Пацієнтів з провінції полагоджує ся в найкоротшім часї. 621

Адвокат крає ий, емер Рад ик

Михайло Балтарович

в Золочеві

переніс свою канцелярію до церковного дому побіч міської церкви 696 1—3

ОГОЛОШЕНЯ.

Потребую інструктора-(ки) до панни з III. р. учит. семинарп. Ціле удержане і платня після умови. о. А. Сосенко, Олїїв, п. в місци (повіт Зборів) 691 2—2

Молода жінка Українка пошукує місця до заряду дому старшого священика можливо бездітного, або якого старшого пана бездітного, або пані. Зголошеня під К. С. Посте рестанте Стрий, головна почта. 695 1—3

На продаж 13 морґів поля, будинкі коло Львова Відомість ул. Сикстуська ч. 31. в Слюсарни в котрій дешево роботи приимає ся. 689 1—

Продовжена до 31. X.

ВИСТАВА

Артистичної Горстки і Прес. Кватири УСС. Національний Музей, ул. Мохнацького 40 Львів. Денно від 10—6. Вступ 2 і 1. К

Загальні Збори.

Технїчного Товариства у Львові відбудуть ся 2. падолиста (субота) о год. 9-ій перед пол. в салї тов. Устрій при вул. Сташица ч. 3. I. п.

Порядок денний:

1) Відчитане протоколу з останніх загальних зборів.
2) Тимчасовий звіт з діяльности Виділу.
3) Відбудова Галицької України.
4) Реактивоване Товариства.
5) Вибір Голови і Виділу.
6) Внесеня та запити.

Зі згляду на брак адресів Вп. Членів не будуть розсилати ся окремі запрошеня.

За Виділ:

А. Корнелля, голова. В. Дидинський.

686 2—4

Свою Ґенеральною Репрезентацію для заключування обезпечень на житє в VIII. воєнній позичці в Східній Галичині установила

„КАРПАТІЯ“

у Львові, вул. Руська ч. 18.

одиноке українське Товариство взаїмних обезпечень на житє і ренти: Ц. к. австрійський військовий фонд вдів і сиріт у Львові, вул. Словацького ч. 16.

Отже через „фонд вдів і сиріт“ можна обезпечити ся в „Карпатії“. Від аґентів „Фонду“ треба виразно домагати ся обезпечення в

„Карпатії“

у Львові, вул. Руська ч. 18.

Хто підпирає акцію „Фонду“ в ціли обезпечень в „Карпатії“, підпирає „Карпатію“. 502

Цемент, вапно, бляху, цьвяхи

доставляє „Відбудова“ промислово-торговельна Спілка з обм. пор. у Львові, улиця Підвале ч. 7.

Єще є на продаж!

В Ванові ов. Сокальський панського лану припираючого до 40 метрової, широкої попаленої а уже відбудованої вулиції, одностірнної 180 морґів землї, а іменно; 44 засіяно житом на спіл, 14 спареник, 30 сіножати а решта урожайної землї відлогом. Ціна одного морґа по 2000 К. з додатком безплатно т. є часть жита. Цеглу під будову і на цеци. На будову знову достарчить спродаючи зимовою порою дубину по 120 К, а соснину по 60 К, на сей пляц будівельний. Церква і школа в місци. Мешканції згаданої пів вулиці жадають Українців. Є бетоновані студнї напроти сего пляцу будівельного. Єсть також на продаж молодий ліс з землею по 1300 К морґ. До стації Зужель 3 клм., а до міста Белз 5 клм. лїнія зелїзнича. Рава-Руська-Сокаль або Кристинопіль, Зголошуватись Яків Старк, обшав двірський. Ванів п. Белз. 631 3—3

ФАБРИКА КОРКІВ

— і склад капслів металевих до фляшок —

Др М. Мільштейн

Львів Коперника 19 II. п.

618 6—10

Запрошене на передплату! **„НОВИЙ ЧАС“**

ілюстр. сусп. економ. і літ. тижневик

появив ся 17. X. 1918.

Неполітичне се письмо, обсягом. 16стор. друку, велич. 20—28 цм, буде: 1. Подавати перегляд найважн. подій світа. Занимати ся головно справами укр. народного господарства, його розвитком і жерелами нар. богацтва, пропагувати економ. орґанізацію шир. кругів в кооперат. дусї, слїдити за ходом відбудови краю, подавати найважн. розпорядки, ширити пожиточні й практичні відомости і поради для родин, інституцій, товариств, спілок, торговель, склепів, крамниць, купців, реміс., промислов. і ин. 3. Слїдити за ходом і розвитком орґанізаційних змагань укр. жіноцтва й пособляти йому 4. Посвячувати дещо місця для новоч. укр. й світової літерат. й артистич. творчости, щоб попри серіозні і напружуючі ст. тї її вісти дати також віддих і розраду для умученого духа. Загалом нести моральні і напроваджувати на матеріяльні користи як найширші круги укр. суспільности.

Видавництво й редакцію сего тижн. буде вести Амброз Березовський. Співпраця є для него забезпечена в комітеті з найповаж. письмен. і фаховців.

П. Т. інтелїґентів як і свід. селян просимо також о дописї на повисші теми.

Передплата буде вин. річно К 30, пів. К 15, до кінця 1918 р. К 10. Те саме в гривнах і марках. Поодиноке число 60 сот. або шагів.

Ред. й адм.: „Новий Час“, Львів Руська ч. 3. 280 3—6

Для усталення накладу просимо о ласкавий поспіх з передплатою — на жадане висилаємо почтову складанку (чек).

Не де, жіть гроший в скрині

тільки складайте їх на щадничі вкладкові книжочки в Товаристві взаїмного кредиту „Дністер“ у Львові, ул. Руська 20; посилати можна почтовими переказами або чеками (складанками), які на бажане оборотно висилає ся 545 5—5

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

	У Львові:	В краю і державі:	За границею:	
На рік	44·— К.	56·— К.	На Україні	56 карб.
„ півроку	22·— „	28·—	В Німеччині	56 мар.
„ чвертьроку	12·— „	15·— „	В инших державах	84 фр.
„ місяць	4·— „	5·— „		

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ

Стрічка двошпальтова або її місце 60 с.; в надісланім 1 К.; в оповістках 1 К.; в редакційній части перед або по новинках 2 К. Некрольоґія 2 К. Слова товстим друком подвійно. Оголошеня на суботу і неділю подвійно. Постійні оголошеня за осібною умовою.

Видає і відвічає за ред. Др Силь Голубович.

Друкарня Артура Гольдмана, Львів Сикстуська 10.